

PRÍBEH Adam Simonides: Necítim bolesť, pri operácii sa rozprávam s lekármi a so sestričkami

Mal pred sebou sľubnú kariéru architekta. Pred dvanástimi rokmi by sa však tá náhoda musela odhrať inak. No Adama Simonidesa (37) pripravila o zdravie.

Okamih, ktorý rozhodol o jeho osude, sa mu nikdy nesníva. Ale sny máva vraj zvláštne. „Prvé roky po úraze som v snoch chodil. Potom som začal krívať alebo som mal barly – skrátka, začal sa prejavovať problém s pohybom. Teraz mám absurdné sny. Vidím sa na vozíčku, ale kedykoľvek sa z neho môžem postaviť a ísť,“ hovorí. Jeleň, ktorý sa mu v roku 1998 priplietol do cesty, ho pripútal na lôžko. Adam je ochrnutý od krku dole, len minimálne dokáže pohnúť ramenami a predlaktami rúk.

Na prvý pohľad nič vážne

„Bolo pol desiatej dopoludnia. Išli sme s otcom do práce, otec šoféroval, ja som sedel vedľa neho a mama išla v aute za nami,“ opisuje Adam nehodu, ktorá sa stala pri obci Košická Belá. Na všetko sa pamätá. Jeleňa pri ceste nezbadali, spozorovala ho len mama. Videla aj to, ako

sa zviera odrazilo pri ľavej krajnici s tým, že preskočí na druhú stranu vozovky. Jeleň skončil na kapote auta, v ktorom sa viezol Adam. „Cesta bola rovná, široká, nikde žiadne stromy a zrazu som vo vzduchu pred autom zbadal jeleňa. Keď narazil, bola to hrozná rana.“ Zdemolované auto s rozbitým predným sklom a so stlačenou strechou odstavili pri krajnici. Pán Simonides vystúpil, Adam ostal sedieť. Zdalo sa, že nič vážnejšie sa nestalo.

„Rozbité sklo mi poškriabalo tvár, trochu mi tiekla krv, tesne nad hlavou som mal stlačenú strechu. Normálne som sa s otcom rozprával. Ale keď povedal, aby som vystúpil, nemohol som sa pohnúť, hýbal som iba hlavou a trochu pravým ramenom s predlaktím,“ spomína Adam. Myslel si, že je len v šoku, otec sa medzitým pokúšal otvoriť dvere na strane spolujazdca. Bez úspechu. Adama rozbolel krk a začal strácať prehľad o

Prečo ten jeleň stretol mňa?

tom, čo sa deje. „Stále som sa mamy pýtal, čo sa stalo. Chcel som, aby ma hladkala...“

V piatok trinásteho

Dorútila sa záchranka. Adam dostal injekciu a zaspal. Aspoň na chvíľu zabudol na

silnejúcu bolesť. Prebral sa, až keď nad ním hasiči rozstrihávali strechu. „Pamätám si cestu sanitkou, pre výmole na ceste sme šli veľmi pomaly, a potom ambulanciu na traumatológiu,“ hovorí Adam. Stále dúfal, že za jeho stavom je nejaká banalita. Zistenie lekárov bolo o to

šokujúcejšie. Pri nehode mladíkovi rozdrvil piatey krčný stavec a jeho úlomky vážne poškodili miechu. Operovať sa ho odhodlali až po pár dňoch.

„V pondelok som mal nehodu, operovali ma v piatok. Trinásteho,“ dodáva Adam

Jedna z Adamových grafik

s úškrnom a zároveň upozorňuje, že poverčivý nie je. Po operácii však prestal pravou hornou končatinou hýbať úplne. Úlomky krčného stavca a silné krvácanie mu nenávratne poškodili miechu. Deväť mesiacov strávil v nemocnici a na liečenie, kým sa aspoň na dva dni dostal domov.

Znovu sa učil dýchať

Pár dní po úraze sa Adam musel znovu učiť dýchať. Medzirebrové svaly si prestali plniť svoju funkciu, presnejšie, cez porušenú miechu prestali dostávať signály a mladý muž zostal odkázaný na dýchací prístroj. Dnes dýcha pomocou bránice. Nebolo to ľahké a išlo to pomaly.

„Hlavne v noci, keď už som si začal zvykať na dýchanie bez prístroja, na mňa sestričky museli dávať pozor. V spánku

som prestával dýchať, intervaly medzi nádychom a výdychom sa predlžovali. Ale stačilo, aby ma oslovili a povedali: Adam, dýchaj! Bez toho, aby som sa zobudil, som chytil správny rytmus,“ usmieva sa Adam. Má za sebou 15 operácií, lekári mu museli vybrať oba bedrové kĺby, pred necelými piatimi rokmi sa dokonca dostal z rakoviny. Hoci tomu odborníci nechceli veriť, napriek rozsahu postihnutia po nejakom čase začal opäť cítiť dotyky, o niečo neskôr začal postupne aspoň trochu hýbať ramenami s predlaktím. Bolesť je však preňho takmer neznámym pojmom – až na bolesti chrbta a brucha.

„Cítim, že ma bolí chrbát, ale neviem povedať, kde presne. No hlbokú bolesť necítim a pri operácii nepotrebujem anestéziu,“ šokuje a so smiechom dodáva,

že raz sa tak zarozprával s anesteziologičkou, že operujúci lekár sa ho žartom spýtal, či im v sále neprekáža.

Robí webstránky aj grafiky

V obave o to, ako bude Adam zvládať náročnú liečbu, založili jeho rodičia krátko po nehode neinvestičný fond. Z peňazí dobrodincov financujú nevyhnutné výdavky a pomôcky, ktoré ich synovi pomáhajú zvládnuť dlhé chvíle. Našťastie, ani napriek úraze sa neuzavrel do seba. Ešte donedávna chodil s kamarátmi na výlety či len tak na pivo. Posledných pár rokov sa na to zdravotne necíti. Pre chýbajúce bedrové kĺby má horšiu stabilitu pri sedení, od zranenia má „pokazenú“ telesnú termoreguláciu a ľahko sa prehreje či podchladí. Tešia ho aspoň pravidelné návštevy priateľov. Inak trávi celé dni prácou na špeciálne upravenom počítači.

„Celý môj život sa odohráva na tejto obrazovke,“ hovorí a ukazuje, ako počítač ovláda pomocou hadičky. Podľa toho, čo potrebuje urobiť, do hadičky fúkne alebo potiahne vzduch do seba. Kurzor ovláda cez malú nálepku na čele, ktorá cez snímač prenáša signál do počítača. Takto píše

e-maily, pozerá internet či televíziu, otvára dvere vďaka kamere nad vchodom, ovláda špeciálnu posteľ, ale aj telefonuje, dokonca študuje tvorbu webstránok.

„Už sa tomu venujem asi dva roky. Brat chcel vytvoriť stránku na internete, a tak som sa pustil do štúdia, urobil si cez internet nejaké kurzy a ten web vytvoril. Stále sa o webdizajn zaujímam, momentálne o trochu iný spôsob tvorby stránok,“ hovorí Adam a dodáva, že vďaka

internetu sa naučil aj po anglicky. Už však nemá toľko času na tvorbu obľúbených grafik, ktoré zdobia aj stenu jeho izby. Na jednej pracoval asi mesiac. Architektúra, ktorej sa venuje aj jeho otec, musela ostať bokom. Na ovládanie zložitých počítačových programov pre architektov by potreboval zdravé ruky. Vzdychnie si: „Najhoršie na tom je, že sadneš do auta, ideš do práce a v priebehu sekundy sa ti zmení celý život.“